

is de Hoge Regering het niet mee eens, omdat er door het bestuur niet is nagegaan of deze zaak niet op een gunstiger wijze te regelen was geweest. [fol. 1506] Als dat echt niet het geval is geweest, dan zouden de residenten ter plaatse voor de betaling verantwoordelijk kunnen worden gesteld. Er wordt pas een besluit genomen, nadat de gevraagde inlichtingen zijn ontvangen. Dit is ook het geval met de kwestie van de tijdelijke residenten te Bimlipatam, secunde Jan Visser en boekhouder Adam Godlieb Henk, met de veldheer Ibrahim Beg. Volgens het besluit van het bestuur van 18 juni 1764 eiste deze begin maart 1763, nog geen twee maanden na de ontvangst van bovengenoemd geld, nog eens ropia 10.000 onder voorwendsel dat de kooplieden van de Compagnie, dat aan zijn vorst beloofd zouden hebben. Die veldheer was opnieuw voor Bimlipatam verschenen met wel 4 à 5000 man. [fol. 1507] Na onderzoek bleek die belofte niet gedaan te zijn en de residenten verklaarden dat de kooplieden de gevraagde som niet konden opbrengen, omdat ze nog een grote schuld aan de Compagnie hadden. Ibrahim Beg verklaarde dat hij er zelf wel aan zou komen en naderde met zijn troepen tot onder het geschut van het fort, waarop hij, zonder zich te storen aan enige schoten met los kruut, het dorp plunderde en 90 stuks textiel op de bleek weghaalde.)

Ja! zelfs zijne standaards planten bezijden het fort. Des de gedachte residenten, geene andere uytkomst ziende en zig ter defensie schickende, met het canon hadden beginnen te schieten, en daarmede van 's morgens ten agt tot 's agtermiddags ten vijf uren gecontinueert hebbende, was hij zodanig begroet geworden dat hij eyndelijk genoodsaakt was geweest den aftogt van het fort te blasen en met zijne krijgsmagt te retireeren.

Fol. 1507v.

([fol. 1508] Het bestuur keurde in zijn besluit van 18 juni 1764 enerzijds de gewelddadige verdrijving van de vorst af, maar het constateerde anderzijds met tevredenheid dat hij na veel bravoure ten slotte het hazenpad had gekozen. Zijn brutale aanslag op de beurs van de Compagnie was weliswaar beteugeld, maar de residenten waren met weinig overleg opgetreden en deze kwestie had op een gematigder manier geregeld kunnen worden. [fol. 1509] Daarom had het bestuur het optreden van de residenten afgekeurd, maar dit rust op losse grond. Bovendien meende het dat, als de kooplieden geen ropia 10.000 aan de regent hadden beloofd, er eerst bij hem geklaagd had moeten worden, voordat naar de wapens was gegrepen. Bovendien had deze via de toegezonden tolk en brahmaan doen weten dat hij geen bevel had om een geschil met de Compagnie te krijgen. De residenten waren dus de aanval begonnen, maar daar hun optreden niet geheel afkeurenswaardig is, werd een besluit over deze aanval en het eerder betaalde geld uitgesteld. [fol. 1510] Het bestuur is opgedragen om de residenten ter verantwoording te roepen. Het moet aangeven hoe de residenten hadden moeten handelen en had hen daarna naar Batavia moeten sturen. Bovendien moet het uitleggen hoe de betaling vermeden en de aanval op Bimlipatam zonder nadelige gevolgen opgevangen of voorkomen had kunnen worden. De bij deze actie gebruikte goederen, de op de blekerij verloren textiel, samen t.w.v. f1114, de onkosten en wat uit de pakhuizen werd verstrekt, samen voor f 759, moeten tot nader orde in de boekjes vermeld blijven. De derde kwestie betreft volgens de brief van 19 december 1764 de invasie door de vorsten Visia Ramarasu en Sita Ramarasu met Ibrahim Beg en de interim gezagvoerder van Penukonda Nadam Pillai Murturasu [fol. 1511] in het district rond Palicol en de dwingelandij tegenover Compagnies opperhoofden daar. Zij hadden, ondanks een gift van 24 el laken en de tocht van Compagnies tolk naar het leger, een geschenk en een begroeting van de beide eerstgenoemde vorsten door secunde Camper vergezeld van Companies tolk en brahmaan niet kunnen vermijden. Ze waren daarmee echter niet tevreden gesteld.)

Also den tweeden prins Sitta Ramarasoe zig vervolgens niet ontsien hadde om in geselschap van den Pitta Poersen regent, onder een escorte van 2 à 3000 man, te Palicol te verschijnen en de residenten de novo te dwingen van haar niet alleen na den gebruyke te ontfangen en te beschenken, maar ook nog bovendien, met het aangebodene niet te vreedden zijnde, telkens meerder begeert, ja! haarselvs geordonneert had de pakhuysen te openen, onder bedreyging van in het tegendeel daartoe geweld te zullen gebruyken.